

آیا شیوع کرونا شیوه سنتی انجام کارها را تغییر می‌دهد؟

طی سه ماه گذشته، ویروس کرونا در بیش از ۱۰۰ کشور جهان گسترش یافته است و بیش از ۳۸۰۰ نفر جان خود را از دست داده‌اند (از ۸ مارس ۲۰۲۰). همچنین بسیاری از صنایع جهان از پروازهای لغو شده و قرنطینه‌های جمعی تا اختلال در زنجیره‌های تأمین و بازارهای مالی فلج کرده است، در کنار پیامدهای جدی این ویروس برای سلامتی، بحث درباره آینده مشاغل را هم تقویت کرده است. با وجود میلیون‌ها نفر در سراسر جهان که به دلیل شیوع بیماری از خانه کار می‌کنند، چه به دلیل قرنطینه و چه به دلیل تدابیر شرکت‌ها برای مقابله با شیوع بیماری، سؤالی که در رسانه‌های سراسر جهان مطرح می‌شود این است: آیا ما شاهد آغاز پایان روش سنتی انجام کارها در دفاتر خواهیم بود؟

درواقع، ویروس کرونا به‌طور مستقیم و برای همیشه مفهوم کار در دفاتر سنتی را از بین نمی‌برد. اگرچه، به‌طور حتم باعث شده که افراد زیادی دورکاری را تجربه کنند. هنگامی که بیزینس‌ها، شهرها و جوامع به حالت عادی برگردند، ممکن است فواید دورکاری مشخص یا منجر به تغییر روش سنتی انجام کارها در دفاتر شود. از اوایل فوریه، میلیون‌ها کارمند چینی مجبور شدند روی به دورکاری بیاورند. آمازون، فیس‌بوک، گوگل و ماکروسافت به کارکنان خود در شهر سیاتل گفته‌اند که از اول مارس کار خود را به‌صورت دورکاری انجام دهند. در طول ماه فوریه، ۷۷ شرکت دولتی در بازار سهام جهانی «دورکاری» را در دستور کار قرار داده‌اند که و به‌طور قابل توجهی از رکورد سال ۲۰۱۸ بیش‌تر است.

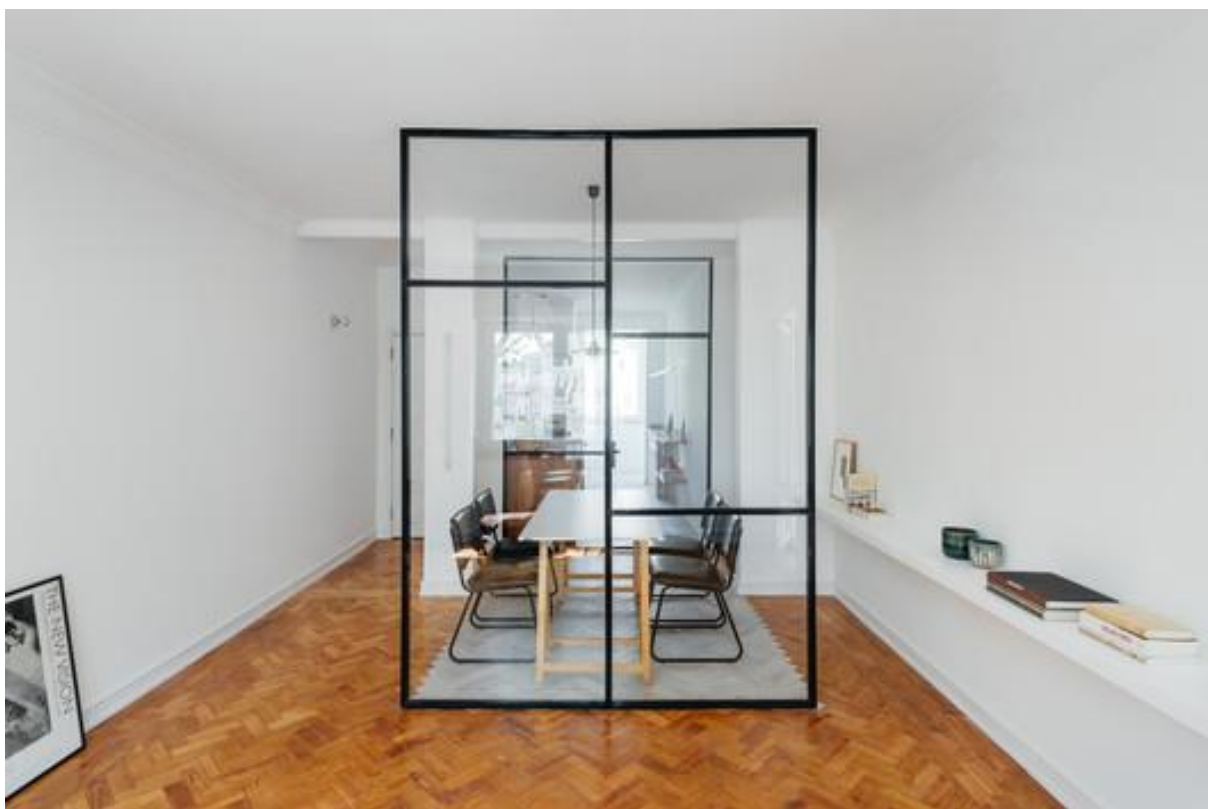

ویروس کرونا باعث ایجاد جهش بزرگی در تعداد کارمندانی که از راه دور کار می‌کنند شده است اما این علت پیدایش دورکاری نیست. تعداد کارمندان دورکار در ایالات متحده از سال ۲۰۰۵، ۱۷۳٪ افزایش داشته و به تعداد ۴،۷ میلیون کارمند یا ۳،۴٪ نیروی کار رسیده است. در همین حال، ۵٪ کارمندان در اتحادیه اروپا از سال ۲۰۱۷ دورکاری می‌کنند که بیشتر آن‌ها در هلند (۱۳،۷٪)، لوکزامبورگ (۱۲،۷٪) و فنلاند (۱۲،۳٪) هستند.

دورکاری مزیت‌هایی هم دارد. به شرکت‌ها این امکان را می‌دهد تا با کم‌ترین محدودیت جغرافیایی، استعداد‌های برتر را استخدام کنند و درعین‌حال از هزینه‌های زیاد مرتبط با ساختمان‌ها و تجهیزات اداری اجتناب کنند. مطالعه‌ای که در دانشگاه استنفورد روی ۲۵۰ نفر در سال ۲۰۱۷ انجام شد، نشان داد که دورکاری بهره‌وری کارکنان را تا ۱۳,۵٪ افزایش، روزهای بیماری را کاهش و رضایت شغلی را افزایش می‌دهد.

مزایای دورکاری برای کارمندان نیز شامل رفت‌وآمد و هزینه کم‌تر، تعادل بهتر کار و زندگی و وجود فضایی آرام‌تر و با بازدهی بیشتر است. دورکاری هر روز محبوب‌تر می‌شود. طبق Global Workplace Analytics، ۸۰ تا ۹۰ درصد نیروی کار آمریکا می‌گویند که دوست دارند دورکاری کنند، حداقل به‌صورت پاره‌وقت. این سازمان برآورد کرده که دورکاری حتی به‌صورت پاره‌وقت، باعث صرفه‌جویی ۷۰۰ میلیارد دلاری در کل ایالات‌متحده می‌شود و درعین‌حال کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای را در پی دارد.

این تغییرات باید مورد توجه معماران و طراحان قرار گیرد. به اشتراک‌گذاری دانش، اطلاعات و مدل‌ها به‌صورت دیجیتال با همکاران در کشور و جهان چه از طریق مدل‌های BIM، کانال‌های Slack یا سرورهای از راه دور امکان‌پذیر شده است. این مدل جدید کار کردن به تحول در طراحی فضاهای اداری یا در حقیقت فضاهای جایگزین برای کار کردن منجر می‌شود.

با اینکه روش سنتی انجام کار در دفاتر بدون هیچ تردیدی باقی خواهد ماند اما احتمالاً معماری داخل آن به شدت تحت تأثیر ترندهایی مانند دورکاری قرار می‌گیرد. بر اساس برخی برآوردها، ۴۰٪ فضای دفتر در روز بدون استفاده می‌ماند. در آینده و وقتی کارمندان زیادی ۵۰٪ هفته را دورکاری کنند، طراحی داخلی دفتر به میزان خیلی زیادی انعطاف‌پذیرتر خواهد شد.

بافاصله گرفتن از روش سنتی انجام کار در دفاتر به مفهوم کار اشتراکی می‌رسیم. یکی از بزرگ‌ترین شرکت‌های کار اشتراکی، WeWork نام دارد که در سال ۲۰۱۰ تأسیس شده و در سال‌های اخیر نه تنها به فضای کار بلکه به طراحی داخلی و سازمان‌دهی شهری نیز توجه کرده است. کار اشتراکی بهترین روشی است که بین کار سنتی و دورکاری قرار دارد. این فضاها به افراد این امکان را می‌دهند تا با همکارانشان در سراسر جهان همکاری مؤثرتری داشته باشند و از تنهایی و انزوا که اغلب به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین مشکلات دورکاری یاد می‌شود، دوری کنند.

از طرف دیگر، سرعت رو به رشد تحولات تکنولوژی که ما تقریباً در همه صنایع مشاهده می‌کنیم می‌تواند باعث تغییر کلی نحوه کار و زندگی شود. ممکن است از معماران خواسته شود تا روشی جدید برای ادغام کارهای دیجیتالی و فیزیکی، منطقه‌ای و جهانی، کار و زندگی ایجاد کنند که دیگر لازم به جمع شدن ده‌ها یا صدها کارمند را برای ۸ ساعت در روز در یک دفتر نباشد.

این موضوع به‌خودی‌خود به این سؤال منجر می‌شود که روش‌هایی که در حال حاضر وجود دارند چه می‌شود؟ آیا امکان دارد این فضاهای کاری که دارای تجهیزات و تأسیسات پیچیده هستند و برای مشاغل فعلی طراحی شده‌اند به روش جدیدی از زندگی کردن یا تولید در قلب شهرها تبدیل شوند؟

ما شاهد تغییرات اساسی در روش کار دفتری بوده‌ایم. دفترهای فضای باز اولین بار در سال ۱۹۴۰ به وجود آمدند و اکنون ۷۰٪ طراحی فضاهای کاری به این صورت است. پس از رونق فناوری در دهه ۱۹۹۰، دفترهای باز انتخاب بسیار بحث‌برانگیزی برای طراحی محسوب می‌شوند و سؤال‌هایی در رابطه با تأثیر آن بر سلامت روان، بهره‌وری و گرمایش و سرمایش فضا مطرح می‌شود. در همین حال، ظهور غول‌های اقتصاد از اوایل تا اواخر دهه ۲۰۰۰ منجر به ادغام کار و سرگرمی در فضای کاری شد به طوری که دفاتر کار به نمادی از جوانی و خودجوش بودن شرکت تبدیل شدند.

اگر این روند ادامه پیدا کند، تحول بعدی در طراحی دفاتر کار، شاهد حذف بخش وسیعی از کارمندان از محل کار سنتی خود خواهد بود، چه به صورت خودکار یا همان طور که در اینجا بحث شد، به صورت دورکاری. این گذار از کار جمعی به دورکاری و ملاحظات معماری آن برای زندگی و فضاهای دفتری، قدیمی و جدید، قبل از همه گیری ویروس کرونا مطرح بود اما الآن به آگاهی عمومی رسیده است. در واقع، این تجربه اجباری جهانی دورکاری ممکن است باعث ایجاد روابط سالم تر ما در آینده با محل کار شود.

مترجم: نرگس رضائیان

منبع:

<https://www.archdaily.com/935197/is-coronavirus-the-beginning-of-the-end-of-offices#>